

— Азъ имамъ още малко пари; утрѣ ще ти купя още хлѣбъ и масло. Гладната Цанка започна да яде. Колю си отиде, а слѣдъ малко и Цанка отиде въ града. Тя влѣзе въ първата кжща и попита нѣма ли за нея нѣкаква работа да работи? Работа веднага ѝ дадоха. Накараха я да плѣви буренитѣ изъ двора. Цѣлъ день тя прилежно работи. Вечеръта я нахраниха и ѝ дадоха пари. Съ тѣхъ тя си купи корабийки и непомняйки се отъ радостъ, побѣгна къмъ хълма.

На другата сутринъ Колю дойде за вода и пакъ ѝ донесе хлѣбъ и картофи. Цанка го гледаше усмихната. И тя можеше да нагости сега своя другаръ. Като пояде малко хлѣбъ съ картофи, тя извади кърпичката съ корабийкитѣ и ги подаде на Коля.

— Яжъ! покани го ласкаво тя.

Колю сърдито се начумери.

— Отъ кждѣ взе тия корабийки? — попита сърдито и очудено той, открадна ли ги?

— Не, — отговори Цанка, — съ пари ги купихъ азъ и повече не ща да крада! Яжъ! . .

Отъ този день на послѣ Цанка всѣкога ходѣше на работа, а вечеръ се завръщаше въ гжстата трѣва на своя хълмъ. Лекото шумолене на рѣката пѣйки я приспиваше, а ясното синьо небе ласкаво я гледаше съ своитѣ звѣздички.

Стана студено. Цанка постъпи слугиня въ едно малко сѣмейство и ядѣше хлѣбъ вече не даромъ. Голѣми кофи тя не можеше да носи, за това господаритѣ ѝ купиха малки и съ тѣхъ тя отиваше за вода на рѣката. Когато сама отиваше за вода, наливаше си отъ тамъ кждѣто всички си наливаха. Но, когато се случеше да отива за вода заедно съ Коля, тѣ отиваха на хълма оставяха кофитѣ на пѣска, сѣдаха на трѣвата и тихичко се разговараха. Тя му разказваше какво е чула и видѣла, говорѣше му, че е готова да работи още много само да може отъ врѣме на врѣме да отива на рѣката за вода, да се срѣща съ него и да му разказва всичко, що ѝ лежи на душата.

Колю твърдѣ много обикна малката Цанка. Той се привърза къмъ нея като къмъ сестра и мжно му ставаше ако нѣколко дни подъ редъ не я виждаше.

Настъпи зимата, хълмътъ запусѣ, трѣвата въ него изсъхна, но Цанка добрѣ помнѣше това мѣсто, кждѣто